

ler saa sarkastisk eller ibovende, men jeg kan sige, at jeg har noget Indblik i, hvor stor en Udgift det vil være for Staten at skulle betale for disse Avertissementer, idet jeg jo stadig ser det meget store Omfang, som disse Avertissementer have i Stiftstidenderne, og det er min Mening, at Staten ingen Fordeel vil have, om end mulig Stiftstidenderne kunne have. Skade deraf. Af de Forslag, der foreligge, synes det mig endda, at det sidste, det saakaldte Mæglingforslag, det skaber en Overgangsstand er det, som tiltaler mig mest, dog Notabene, naar den Forlængelse af Tidsfristen, som Ministeren har foreslaaet, vedtages. Det forekommer mig nemlig, at det ikke kan være saameget om at gøre at bevare for Stiftstidenderne deres Privilegier for en aldeles ubestemt Fremtid, som det maa være om at gøre, at der gives dem en Leilighed til at indrette sig paa en anden og bedre Maade end nu. Det er muligt, at Følgen deraf kan blive, at Stiftstidenderne i mange Henseender ville blive meget mere udpræget politiske Organer, end de hidtil have været, og at de mere end hidtil ville blive henviste til at søge at vinde for sig enkelte Kredse af Samfundet. Det er jo blevet billigt af Nogle og misbilligt maasse af Flere, at de fleste Stiftstidender hidtil have søgt at holde sig udenfor en altfor udpræget ensidig Politikk, men jeg tilstår, at jeg anser dette for at være et rigtigt Standpunkt for et Blad, der har nogen officiel Betydning. Jeg tror ikke, at Regjeringsen lige saa lidt for Stiftstidendernes Bedkommende som for Berlingske Tidendes Bedkommende, kan være ret vel tjent med, at disse Blade blive meget udprægede Partiorgane. Det kan ikke nytte, at man sår den anden Side siger: Ja, men hvis der nu sker et Skifte saaledes, at de Blade, der nu ere de mest udprægede Partiorgane, faae de officielle Beskjendtgjørelser, saa have vi Haab om, at de Anskuelse, vi foresøgte, ville blive læste sammen med disse Beskjendtgjørelser, — det kan ikke nytte, siger jeg, at tage Sagen paa den Maade, thi der kan komme Tider, hvor modsatte Anskuelse kunne være de herskende, og hvor de Herrere altsaa ikke kunne være tjente

med, at Beskjendtgjørelser tilfælde netop de mest udprægede Partiorgane. Dertil kommer, at jeg ikke kan indse, hvorfor man paa samme Tid, som man bestemmer, at der med Hensyn til Berlingske Tidende skal være Indseende med Redaktionen af disse Beskjendtgjørelser osv., vil overgive det fuldstændig til Tilfældighedernes Spil, paa hvilke Hænder disse Beskjendtgjørelser komme i Provindserne. Denne Betragtning anser jeg for dog at have megen Betydning som politisk Side af Sagen. Jeg er efter det Udbytte, som Forhandlingen om de Forslag, der ere fremkomne, have givet, mest tilbøielig til at ønske, at der slet ikke sker nogen Forandring i hele det her omhandlede Forhold; men skal der ske Forandring, saa sympatiserer jeg mest med Mæglingforslaget, som den høitærede Minister jo synes at ville tiltræde, og derefter med Mindretallets Forslag, idet jeg mener, at det kunde være muligt ved en senere Behandling af Sagen at faae afhjulpet de Ulemper, der ville være forbundne med, at Stiftstidenderne skulle være forpligtede at lade avertere i andre Blade.

Arch. Det er ganske rigtigt, som fremhævet af den sidste ærede Taler, at det er lidt vanskeligt at tale i denne Sag; thi man bliver gjenfaldig sigtet for — synes det mig — at følge personlige Interesser. Jeg skal i den Anledning blot sige lige over for det ærede Medlem for Belle Amis 3die Valgfreds (Th. Nielsen), at jeg paa ingen Maade tror, at han foresætter en personlig Interesse i denne Sag, og for mit eget Bedkommende, skal jeg blot udtale, at jeg naturligvis kender Redaktøren af Syens Stiftstidende meget godt og under ham alt muligt Vel, men jeg vil virkelig heller ikke det ærede Medlem lide, jeg under ham det lige saa godt som alle Andre. Det ærede Medlem maa have overhørt, hvad jeg tillod mig at bemærke, da jeg første Gang havde Ordet, naar han kunde sige, at jeg ikke havde set Sagen fra et juridisk Standpunkt og ikke havde ført juridiske Argumenter i Marken for Stiftstidendernes Ret. Det tror jeg dog, jeg har, og, naar det ærede Medlem til Trods for denne sin Opfattelse dog fremkom med juridiske Modargumenter, skal jeg ikke negte, at disse være